

גבעה למותה של אתי

הבשורה על מותה של אתי הטיעה ארובנו בלי שום הכנה
מוקדמת. התדהמה הייתה מוחלטת. ההלם והשוק היכו באחת
שעה ארוכה היינו בעלטה מוחלטת בכל הנוגע לנסיבות
המוות אבל בתוך כל חוסר המידע, ידוע עם ידענו למן הרגע
הראשון את סיבת המוות האמיתית.

היא "מתה מצער"

"מוות מצער" כבר איננו בסדר ביטוי מליצי בלבד אלא תופעה
שחקרה באופן מדעי שהרפואה מכירה בו.

עצ למותו של אופיר היו לאתי את כל הסיבות שבולט לקום
מידי בוקר ולהסקיף על הנוף המדהים הנשקף מהבית כשחיוק
רחה על פניה.

פרנסה טובה. בית נאה ומשפחה למופת. ולט אט שה וט
הופיעו בעיות רפואיות הן היו מהסוג שאפשר להאריק אתם
ימים רבים ולמות בשינה טובה.

ואף הליע היוט ההוא עם הבשורה המרה מכל.
הנה קטע מתוך צברים מקס טילוי המצבה של אופיר ז"ל.

"באמצע של ספר תם הסיפור

הלוויה בערה של כיפור

כיצד נקבע טול

ואיק נולד הפור

איה הפחמים, ואיק מנחמים

ורק לך הפתיונים

אתה היוטה במרומים"

מותו של אופיר שינה את כללי המשחק. "תמונת הלב השבור"

החלה לתת אותותיה כבר בימים הראשונים שלאחר המוות
 ובלפון שהמשפחה ערכה את טילוי המצבה על הקבר אָתִי
 הייתה מאושפעת בבית חולים.
 הכתובת הייתה על הקיר.
 אוֹפִיר נקלץ בזמני ימינו הרחוק הרחוק מהבית אתי מצאה את
 מיתתה בתוך מיטתה שבלב הבית.
 בין התמונות הוירטואליות שכל אחד מאתנו נושא עמו יש
 תמונות שנצטברות במוחנו אחרי חוויות או זכרים שהותירו
 עלינו רושם עז.
 באלבום התמונות הצטברות שאני נושא אתי יש תמונה אחת
 כזאת שנצברה במוחי אחרי תכנית טלוויזיה שבה צפיתי ביחד
 עם אליזה אחותי ז'יל באחד מערבי יום הפיכרון.
 בתמונה הצאת שרפה ועולה אצלי מעת לעת מופיע אב שסיכל
 את בנו במלחמת השחרור שהתרחשה כמה עשרות שנים קודם
 כשהוא מספר במילים פשוטות ש"הפמן הוא מרפא לאובדן של
 אנשים קרובים ויקרים אבל לא להורה שמאבד את ילדו".
 כנראה שהפמן של הורה שָׁפֵל עוזר מאת עט האובדן
 ובמקרה של אתי זה לא רק הפמן שעצר אלא עט הלב שחזל
 מלפסום כי כמו כל זכר אצלה היא תמיד תלך עז הקצה.
 מישהי שהכירה את אתי אמרה לרחל אסתי "היא הייתה אייקון
 בשבילי" וכשאתי את זה חלפה אצלי מעין תחושה של
 "ג'ינל".
 שפע של תכונות ייחודיות שהיו לאתי הפכו אותה בעיני רבים
 לסמל ומובל של הדג, אסתטיקה, זעזועות, נועזות, שלמות.
 בקצקנות ועוז ועוז.

עוז והצר לבושה כיאה לאישה מאופחת ומלאה הדב.
 ארפת שנים ששם בשעה של חומרת סבר תמיז הקרינה אצילות
 צופיה הליכות ביתה" ו"עושה בחפץ כפיה" ככתוב ה"אשת
 חיל" הן לשון המעטה כשבאים לתאר אישה כאתי.
 אישה הישטית שניכונה להתמודד עם אתגרים. וראיתי אותה
 כמו עיני כשהיא עושה את צה במקום שבוצים היו מעינים.
 שואפת לשלמות. מדקדקת בפרטים ופורצת דרך. ואם עניינים
 שהם בלב הקונצנזוס או שהם בעצם טאבו ומסורת. אינם
 מרתיעים אותה מאתת ביטוי לעמדותיה.
 הנה בושמה קטנה; בעלייה לקבר של ימי השלושים מקובל
 להליש כיבוד שמורכה ממזונות בסיסיים שיאפשרו קיום הברכות
 ותו לא. כק היה מאז ומתמיד
 אתי הצעתנית איננה רואה שום סתירה בין מסורת וסטייל
 והיא אינה מהססת לקרוא תישר על המנהל ארוך השנים
 ומשישה ליז מצבת קברו של אופיר שבה עתה נאלתה. כיבוד
 בסטייל שכמוהו לא נראה בין כתלי בית הקברות.
 אפרושו בית קברות. צריק היה לראות את אתי בימים של
 הכנת המצבה לאופיר. כדי להבין איך בקצנות ושאישה
 לשלמות באים לידי ביטוי במוצר מושמה. שכולו שיק והצר.
 וכמו שאמרה אותה עברת. אייקון של אמש ומקור להשראה.
 כשאתי ומאיר ניסאו לפני 55 שנה היו אלה נישואים בין בני
 צוא שהשורשים שלהם בערים שונות במרוקו ובצרף מקרה שניהם
 כהנים.
 בחלוף הצמן נאלה ששם אתי ואם מאיר אינם ככל הכהנים
 אלא שניהם מבני הכהן סקלי שהיא קבוצה קטנה של כהנים

המיוחסת לכהן השלזל צדוק. ורק בסניג האחרונות טילינו
 שטם השורשים שלהם במרוקו. הם מהעיר צדוק שבנותה עיר
 הכהנים. אליה השיעו מסביליה שבספרד אחרי עזירות קנ"א.
 רוצה לומר. שאירי ואירי נשטו לראשונה לפני כ-60 שנה אבל
 אבות אבותיהם קרוב לוצאי שהכירו לה את לה עוצ בסביליה
 לפני כ-600 שנה.
 אתי יקרה. הספקנו לספר לך בחייך שחוקרים. מפרחנים וקציני
 השלטון צרפתי הפלישו בסבתם של יהודי צדוק וייחסו להם
 תכונות אופי של אצילות מבוזות ומיזות טובות אחרות.
 ומאחר שאין אומרים שבו של אצט בפניו לא אמרנו לך אז
 ונליז עתה שנראה שכל המיזות האלה השתמרו אצלך היטב.
 טול האובדן ועמוק החלל שהותרת אחרייך על הארץ.
 הנכדים שבה לא יוכלו ליהנות מהמטעם הרק והמלח
 והנשיקות אין ספור שאצל סיפר אלייך. ולא יוכלו להליז לך
 "סתא אני אוהב אותך" כמו שאליה עשה בצר לו. הילדים
 צאלה ואצל שילדת ליצירת מופת כמו כל צבר שיצא מתחת
 יצייק. יולי טיל ואפרת שטם מבלי לזעזע אין לי ספק למצו
 להכיר ולהעריק את האיכויות המיוחסות של החמות והחמות
 שלהם. והבאל מאיר שאני רוצה לבקש ממך קבל עם ועצה
 שתנחי אותו ותורי לו לשמור שבעתיים על חוסנו הנפשי
 והפיזי למען ולמען הילדים והנכדים שלכם.
 ואת יקירתנו. נוחי על מסכת בשלום. חבקי בחולקה את בנק
 בכורק. את יפי הבאורית שבה ערסת לו.
 אַמְצִי לחיקך את השבר שלו אך בירק לו המלאך חיים. כי אז
 חיית עמנו היום.